Daiana *FELECAN*

NUME NOI PENTRU NĂRAVURI VECHI

Datorită spiritului său zeflemitor și înclinației native de a sancționa verbal metehnele semenilor, poporul nu a ratat șansa de a lua în râs comportamentul politicianului român ce se abate de la rigoarea pe care o presupune o atare învestitură.

Chiar dacă atribuirea de porecle nu este o practică asupra căreia românii își pot revendica întâietatea (se știe că încă anticii obișnuiau să recunoască o calitate ori să pedepsească un viciu prin acordarea unei porecle pe potrivă împricinatului), originală rămâne totuși predispoziția de neostoit a acestei nații de a fabrica adesea serii lexicale pentru desemnarea aceluiași individ. Preocupat mereu de a-și asigura buna dispoziție, dar și pe aceea a convivilor săi, românul, inventiv cum este, nu cade pradă monotoniei, ci orchestrează copioase festinuri ale pierderii grațioase a timpului, brodând povești suculente în marginile unui singur cuvânt: porecla.

Locvace și purtând în ADN-ul său un avatar al lui Clevetici, ultra-demagogul, dar și nepot după nea' Iancu al amicilor Lache și Mache, ancorați în scaunele berăriei, așteptând cu febrilitate că doar-doar o pica ceva sămânță de vorbă, românul-artifex ține prea mult la onoarea lui de parolist (cf. fr. parole „cuvânt") și nu îngăduie ca vechea poreclă pe care o scornise să prindă pojghiță, ci o dă dibaci la o parte, înlătură praful trecutei snoave politicienești care o iscase și coace pe dată una mult mai dospită, la focul încins de cărbunii vreunei noi pozne (prim-)ministeriale. În tot cazul, plictisul trebuie lăsat în seama femeilor (ele dețin, oricum, o minoritate politică „rușinoasă" față de majoritatea masculină, bine reprezentată la nivelul „politeții" de ocară).

Sătul de efectul zero al bulelor de oxigen care se sparg îndată ce ies pe hornul bucal al (re)aleșilor, meșteșugarul de vorbe, reținut cu ziua în spatele plasmei de 1m², printre ronțăielile pop-cornului de import, sloboade o

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

potriveală de poreclă băştinaşă. Zona de inspiraţie este favorizantă creaţiei: implanturile politice în solul fertil al Parlamentului sunt zăcământul care se lasă modelat în nesfârşite şi ingenioase decoraţiuni verbale.

Dacă e să aruncăm o privire în paginile exegetice consacrate acestui fericit „accident" verbal sau abatere de la codul neinventat al bunelor maniere de tratare a calităţilor sau defectelor exacerbate ale indivizilor, constatăm o grijă fulgurantă, în ceea ce priveşte cantitatea de material critic afectat dezbaterii teoretice propriu-zise. În privinţa vechimii preocupării pentru această modalitate de îmbogăţire deopotrivă a lexicului nominal propriu românesc, în ultimă analiză, dar şi a seriilor sinonimice – în sensul desemnării prin semnificanţi diferiţi a aceluiaşi semnificat – e surprinzător anul din care datează cea dintâi aplecare cărturărească înspre o încercare de conturare a unui profil teoretic (definiţie şi clasificare) a poreclelor. Prima şi probabil singura lucrare închegată a genului îl are ca autor pe Ion-Aureliu Candrea şi se intitulează *Poreclele la români*.[1] În rest, de atunci încoace, ne întâmpină câteva articole şi studii care glosează insuficient pe marginea problematicii în cauză.

Fără a-i recunoaşte cărţii lui Candrea un merit mai substanţial decât acela al reunirii într-un studiu ordonat – cu toate neajunsurile inerente oricărui început – a unui preambul teoretic, în care se dă o accepţie poreclei, şi o clasificare foarte riguroasă a acesteia, vom prezenta succint, în continuare, viziunea vizionară (dacă ne e permis jocul de cuvinte) a autorului, întrucât categorisirile întâlnite în studiul sus-amintit îşi dovedesc şi azi aplicabilitatea şi o vor dovedi mereu. Pe de altă parte, de câteva dintre sugestiile caracterologice propuse de învăţatul din secolul al XIX-lea ne vom sluji şi noi în prezentul articol.

Înainte de a discuta punctul de vedere al lui Candrea, ni se pare oportun să purcedem la demersul nostru teoretic luând în consideraţie definiţia din DEX a poreclei.[2] Astfel, termenului i se acordă o primă accepţie curentă: „supranume dat, de obicei în bătaie de joc, unei persoane, mai ales în legătură cu o trăsătură caracteristică a aspectului său exterior, a psihicului sau a activităţii sale". Este semnalat şi un sens secund al cuvântului, învechit şi regional, referitor la „nume de familie". Se remarcă, aşadar, intenţia persiflantă a vorbitorului, intenţie soldată cu o atitudine verbală mai degrabă caustică decât encomiastică. (Ne este mult mai la îndemână să evidenţiem defectele cuiva decât calităţile.) După cum se poate observa, DEX-ul nu operează o distincţie între *poreclă* şi *supranume*, utilizând termenii în regim de sinonimie.

Uzul termenului *poreclă* cu semnificaţia „nume de familie" este şi astăzi funcţional în anumite regiuni ale ţării. Bătrânii sunt cei care utilizează încă denumirea *poreclă* pentru a desemna numele de familie al cuiva.[3]

Din definiţia pe care o dă poreclelor: „cuvinte prin care poporul loveşte în năravul sau defectul cuiva" (p. 152), rezultă că I.-A. Candrea socotea că doar manifestările comportamentale negative trebuie puse în evidenţă prin inventarea unei porecle corespunzătoare. El face distincţie între *porecle* şi *cuvinte de ocară*, în structura celor dintâi intuind prezenţa unei metafore, cât timp cealaltă

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

categorie propulsează defectul cuiva fără menajamente. *Supranumele*, în opinia Domniei Sale, este „o poreclă repetată și de alții la adresa aceleiași persoane" (p. 152). Autorul descrie periplul genealogic al transformării poreclei în supranume: „Porecla, devenită supranume, pierde foarte adesea noțiunea primitivă peiorativă (…). Supranumele se alipește atunci la numele acelei persoane și ori se stinge odată cu încetarea ei din viață, ori îi supraviețuiește trecând asupra urmașilor săi, ca nume de familie" (p. 152)[4].

În funcție de *ideea* pe care o exprimă, poreclele se împart, potrivit autorului, în două categorii: *individuale* și *generale*. La rândul lor, primele cunosc mai multe repartiții: a) privitoare la *starea fizică* a individului (bătrânețea, urâțenia); b) privitoare la *starea morală* a individului (defecte / cusururi: prostia, mojicia, grosolănia, frica, răutatea; vicii / năravuri: beția, lăcomia, zgârcenia, risipa, trândăvia, hoinăreala, neîngrijirea, necurățenia, mândria, lăudăroșenia, lingușirea, fățărnicia, limbuția, înșelăciunea, corupția; ireligiozitatea); c) privitoare la *starea socială* a individului (sărăcia, meserii înjositoare sau rău privite de popor). Cât privește poreclele generale, acestea sunt aplicate la următoarele naționalități: țigani, evrei, greci, unguri, sași, nemți, bulgari, sârbi, armeni, ruși.

Studiul lui Candrea monitorizează tabloul clinic socio-psiho-fizic complet al individului mereu același în toate timpurile istorice.

În *Studiul introductiv* al cărții, intitulat *Ion-Aureliu Candrea – Opera și activitatea de folclorist și etnograf*, Al. Dobre schițează o minimonografie a satului tradițional românesc, ghidându-se după impactul pe care îl au poreclele în universul acestuia.

Poreclele „trebuie tratate ca un mic fragment din universul, local și individual, al mitologiei poporului român (...)" (p. LV).

Rar se întâlnește vreun individ în satul românesc care să nu fi fost atins de stigmatul unei porecle. Unele persoane fac ele însele haz de porecla dată și o poartă cu detașare, sperând că astfel ea se va demonetiza și va intra în umbra uitării colective. Altele protestează vehement când sunt strigate pe poreclă.

Autorul realizează chiar o repartiție nominală a satului românesc în funcție de porecle.

Un prim palier ar fi cel al numelor oficiale (de pe certificatul de naștere). Este nivelul în baza căruia individul se relaționează la organizația statală. Numele de familie se transmite urmașilor cu precădere pe linie paternă. Două sunt consecințele care decurg de aici: a) satul nu (re)cunoaște aceste nume, el orientându-se tot după porecle; b) slăbește unitatea de neam ca nucleu al constituirii satului tradițional.

Al doilea palier e cel al numelor purtate după neam sau după bătrâni, în funcție de care se recunoștea apartenența individului la un grup social.

Al treilea palier e cel al numelui dat în funcție de grupul restrâns de vârstă și sex.

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

Al patrulea palier e cel al poreclei individuale cunoscute la nivelul unei părți sau al satului întreg, iar ultimul e palierul poreclei unui neam sau doar a unei părți a lui.

Autorul conchide, transpunând în termeni quasipoetici zicala: „De unde nu este foc, nu iese fum", că fiecare apelativ dat de Sfatul poporului (și nu de cel popular) își are explicația sa bine motivată în memoria colectivă a celor care l-au născocit: „Poreclele nu se dau la întâmplare. Ele sunt purtătoare ale unor întâmplări mai vechi sau mai noi, au în miezul lor o «poveste» care se transmite din generație în generație, fie în cadrul grupului care le poartă, fie în cadrul unora din afara lui, care le conservă în memoria colectivă, întocmai ca miturile. Altele și-au pierdut «explicația», povestea inițială propriu-zisă a fost uitată, dar în mentalitatea satului se știe sau se bănuie că lucrurile, adică porecla, nu s-a ivit din senin, că în urmă cu foarte multă vreme a existat totuși o «poveste», care acum a fost uitată" (p. LVI).

În *Enciclopedia limbii române*,[5] poreclele sunt înregistrate ca o categorie a supranumelor, de care se disting prin caracterul lor afectiv. Poreclele sunt denumiri ocazionale, pe când supranumele sunt stabile, având tendința de a se transmite ereditar. Datorită conținutului lor afectiv, poreclele se clasifică în apreciative și peiorative, cele mai multe dintre ele fiind calificative, caracterizatoare. Motivația aplicării unei porecle are considerente bazate pe ironie, umor și simț critic. În comparație cu supranumele, porecla este mai intimă, mai personală (p. 553).

Dicționarul de științe ale limbii[6] definește supranumele drept „poreclă repetată, generalizată, spre deosebire de simplele porecle, folosite ocazional. Supranumele au fost introduse pentru a evita confuziile cu aceleași nume și prenume (situații în care se folosesc și poreclele)" (p. 523).

Din cele relatate până acum reiese că granița dintre sferele semantice ale celor doi termeni este suficient de firavă pentru a ne permite formulări categorice. E dificil de stabilit numărul exact al utilizatorilor unei porecle pentru a i se putea conferi statutul de supranume. (Există situații în care acestea nu sunt rostite cu voce tare, întrucât se referă la defectul superiorului ierarhic și astfel ele nu cunosc nici măcar o înregistrare în nomenclatorul oral / uzual al vorbitorilor.) Altfel spus, mai înainte de a deveni supranume, o denumire e foarte posibil sa fi trecut prin stagiul de poreclă.

Asupra dificultății în a delimita cu precizie perimetrul semantic propriu fiecărei noțiuni în parte se oprește și Al. Graur[7], accentuând lipsa de importanță, în cele din urmă, a bipartiției dezbătute. Academicianul conchide că indivizii au schimbat „cu voia sau fără voia lor, «porecla în renume» și au lăsat-o urmașilor ca nume de familie, chiar când era vorba de un defect fizic pe care urmașii nu-l aveau" (p. 70). Invocând ideea lui L. Csác (*Supranume cu rol de identificare*, în „Convorbiri literare", VI (1961), p. 184), potrivit căreia supranumele au rolul de a evita confuziile între persoane cu același nume și prenume, Al. Graur admite că poreclele pot servi la identificare, dar nu le reduce rostul numai la această

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

nevoie restrictivă. Drept argument stau exemplele de porecle ce au persistat chiar și în absența acestei condiționări.

În continuarea studiului nostru, vom grupa principalele porecle ale unor reprezentanți ai clasei politice românești post-revoluționare în funcție de năravurile care – după cum s-a văzut – sunt general-valabile individului din toate timpurile. Am precizat că este vorba de principalele porecle, întrucât politicienii în cauză au fost „răsfățați" cu serii întregi de apelative, în funcție de proeminența publică pe care a stârnit-o un defect moral sau fizic al persoanei respective, la un moment dat. Tarele individului sunt mereu aceleași, indiferent de natura lor; ceea ce se schimbă e interesul opiniei publice, al mass-mediei, în general, în strânsă relație cu zona de lumină sau umbră în care poreclitul se află grație reflectorului politic.

Moda de a conferi porecle aleșilor națiunii nu este de dată recentă, deci neadusă de sezonul iarnă '89. Ea se poartă din anotimpuri mai vechi[8].

Față de modalitatea tradițională de acordare a poreclelor – caracterizată prin stabilitate și durabilitate –, sistemul modern de conferire a acestora e susceptibil de ocazionalitate. Explicația se găsește în deja pomenita perindare a indivizilor între scena politică și culisele ei. Fiecare nouă ieșire la rampă se soldează cu câte o poză lingvistică prin care receptarea înțelege să amendeze orice stângăcie a piruetei politice.

Oferim în continuare criteriile după care am încercat o clasificare a poreclelor reprezentative[9]:

• *aspectul fizic sau vestimentar:*

Țapul (Emil Constantinescu). Porecla se referă la barba tip cioc a acestuia, asemănătoare cu a unui țap.

Frankestein (Theodor Stolojan). Porecla i-a fost dată deoarece conformația feței seamănă cu a personajului din filmul cu același titlu. Despre numele proprii devenite comune, încă B.-P. Hasdeu[10] afirma că acestea se generalizează, încât multe persoane devin purtătoare ale respectivului apelativ (se spune foarte des: „E un Frankestein"), numele devenind cu timpul ridicol prin trivialitate.

Lenin (Marko Bela). Chelia și tunsoarea bărbii amintește de conducătorul Revoluției ruse.

• *defect moral exacerbat:*

Prostănacul (Mircea Geoană). A fost numit astfel de președintele onorific al partidului din care face parte, după ce a pierdut alegerile[11].

Răzgândeanu (Călin Popescu Tăriceanu). S-a procopsit cu porecla în urma revenirii asupra deciziei de a-și da demisia pe care o anunțase în prealabil. E un cuvânt format de la verbul *a se răzgândi* + sufixul local *-eanu*[12], existent în numele său (Tăric*eanu*).

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

Rudotel (Corneliu Vadim Tudor). Porecla este o aluzie la temperamentul exploziv al personajului, izbucnirile acestuia necesitând, de multe ori, calmante. *Rudotel* e denumirea unui astfel de medicament.

Dragobete (Petre Roman). A primit porecla în urma tumultuoasei sale vieți amoroase. *Dragobetele* este, în mitologia românească, o făptură masculină de esență solară, un fel de zân al dragostei zburătoarelor și erosului primăvăratic al flăcăilor și fetelor din satul tradițional[13].

Agoniseanu (Adrian Năstase). Porecla – formată de la verbul *a agonisi* + sufixul *-eanu* – i-a fost dată ca urmare a averii pe care o deține și din pricina căreia a fost implicat în diverse scandaluri.

Șpagaton (Dan Matei Agaton). Porecla – obținută de la substantivul *șpagă* + corpul fonetic *-ton*, existent în numele lui, – provine de la acuzațiile de luare de mită în cazul unor afaceri în care a fost implicat în timpul ministeriatului său.

El Lidero Minimo (Mircea Geoană). Porecla este antonimul minimalizator al supranumelui lui Fidel Castro: *El Lidero Maximo*. În cazul politicianului român, aceasta pune în evidență slaba autoritate și caracterul neîntreprinzător de care a dat și dă dovadă.

• *erori cauzate din neștiință:*

Almanahe (Marian Vanghelie). Porecla reprezintă forma de plural incorect al substantivului *almanah* (pl. *almanahuri*). Forma *almanahe* e creația primarului însuși, care, într-un acces de furie, i-a trimis pe jurnaliști la muncă, nu să citească *almanahe*.

Care este (Marian Vanghelie). *Care este* este o sintagmă devenită tic verbal, de care vorbitorul în cauză se folosește abuziv și eronat, plasând-o în contexte în care gramatical și semantic nu i se justifică prezența.

Asteluței (Cristian Adomniței). Porecla vine de la o încurcătură provocată de necunoașterea numărului de stele de pe drapelul UE. Matronimul s-a format de la diminutivul substantivului *stea* > *steluță*, precedat de articolul posesiv genitival *a* și urmat de cel hotărât enclitic de G-D *ei*, în maniera în care e format fonetic numele său.

• *inițialele numelor:*

DIP (Dan Ioan Popescu).

Mereu (*M*ihai *R*ăzvan *U*ngureanu). Porecla redă pronunția, conform normelor ortoepice românești, a primului fonem din cele două prenume și din nume.

W. C. Tudor (*C*orneliu *V*adim Tudor). Porecla provoacă un efect umoristic prin inversarea inițialelor celor două prenume și înlocuirea lui *V*. cu *W*. Este lesne de înțeles sugestia la care s-a ajuns.

• *meseria practicată înainte de cariera politică:*

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

Piratul, Marinarul, Popeye the Sailor Man (Traian Băsescu). Poreclele fac trimitere la faptul că demnitarul e fost căpitan de vas.

• *pasiuni și vicii:*

Motocicleanu (Călin Popescu Tăriceanu). Porecla dezvăluie pasiunea pentru motociclete a actualului prim-ministru. Cuvântul are în structura sa o parte din substantivul *motocicletă* și sufixul *-eanu*.

Vodcăroiu (Nicolae Văcăroiu). Porecla este o aluzie la fizionomia personajului, ce trimite la un om căruia îi place băutura. *Vodcăroiu* s-a format de la substantivul *vodcă* + sufixul *-ar* + sufixul augmentativ *-oiu*. Corpul fonetic al poreclei încearcă să redea cât mai fidel aspectul sonor al numelui.

• *afaceri dezvoltate din postura de om politic:*

Cherestoi, Drujba lui Dumnezeu (Verestoy Attila). Poreclele sunt o aluzie la afacerile cu cherestea. Cea dintâi s-a format de la substantivul *cherestea* + sufixul *-oi* (*-oy* este și în numele său).

• *trunchieri / prescurtări ale numelui:*

Băse (Traian Băsescu).

Stolo (Theodor Stolojan).

• *vârsta biologică, dar și politică:*

Tataia (Ion Iliescu). Este un apelativ folosit regional pentru *bunic*, fiind o aluzie la longevitatea politică și fizică a lui Iliescu.

• *numele conspirativ la fosta securitate:*

Bunicuța (Ion Iliescu).

Felix (Dan Voiculescu).

• *alte porecle* (obținute prin abateri de la forma fonetică de bază: schimbări / inversări / adaosuri de foneme sau grupuri de foneme):

Evanghelie (Marian Vanghelie). Proteza unui *e* în fața numelui dă naștere unui nou cuvânt: *E*vanghelie (carte cu care nu vedem ce legătură s-ar putea stabili!).

Cele câteva mostre de porecle pe care le-am ales pentru studiul nostru considerăm că sunt suficient de grăitoare pentru a dovedi felul în care *vox populi* înțelege să amendeze basoreliefarea comportamentului ce încalcă o conduită scrisă sau nescrisă, dar iscălită deopotrivă de către ales și alegător, cu interes simulat, cel mai adesea, pentru durata unei (mez)alianțe de cel puțin patru ani.

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

BIBLIOGRAFIE

1. Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicționarul de științe ale limbii,* București, Editura Nemira, 2005.

2. Ion-Aureliu Candrea, *Poreclele la români*, Bucuresci, Editura Librăriei Socecu & Comp., 1895.

3. Ion-Aureliu Candrea, *Iarba fiarelor. Studii de folclor. Din datinile și credințele poporului român. Preminte Solomon. Poreclele la români*, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă, Academia Română, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu", 2001.

4. Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum, 2001.

5. Eugeniu Coșeriu, *Teoria limbajului și lingvistica generală. Cinci studii*, cap. *Pluralul numelor proprii*, p. 265 – 286, București, Editura Enciclopedică, 2004.

6. Daniela Dincă, *Gramatica numelui propriu. Aspecte ale determinării numelui propriu de persoană în română și franceză*, Craiova, Editura Universitaria, 2002.

7. Ivan Evseev, *Dicționar de magie, demonologie și mitologie românească*, Timișoara, Editura Amarcord, 1997.

8. Al. Graur, *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965.

9. Mihaela Munteanu, *Semantica textului și problema referinței nominale*, cap. *Funcții discursive ale numelui propriu*, p. 94-109, Cluj-Napoca, Editura Accent, 2006.

10. Ion Nuță, *Prenume devenite porecle și supranume*, în „Dacoromania", serie nouă, VII-VIII, 2002-2003, Cluj-Napoca, p. 183-185.

11. Marius Sala (coord.), *Enciclopedia limbii române,* București, Editura Univers Enciclopedic, 2001.

12. Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, București, Editura All Educațional, 2001.

Site-uri:

13. Cojocaru, Mihai, *Porecle de bărbați politici în epoca renașterii naționale*, în *Guvernul Fifirica*, 25.I.2005, de Silvia Craus, pe http://www.ieseanul.ro/articol/ziar/iasi/guvernul-fifirica/4543/

14. http://www.123urban.ro

NOTE

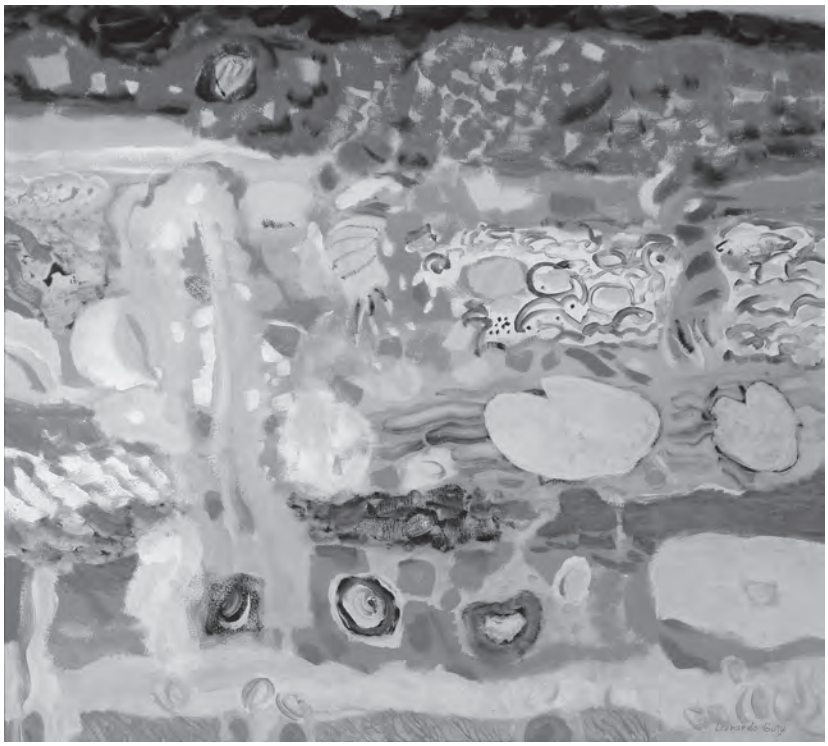
[1] Prima ediție e apărută la București, Editura Librăriei Socecu & Comp., 1895. Citatele noastre sunt luate din *Iarba fiarelor. Studii de folclor. Din datinile și credințele poporului român. Preminte Solomon. Poreclele la români*, Cuvânt înainte de Dan Horia Mazilu, Studiu introductiv și ediție de Al. Dobre, cu o listă a lucrărilor citate de I.-A. Candrea în studiile publicate în acest volum, alcătuită de Petre Florea, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă, Academia Română, Institutul de Istorie și Teorie Literară „G. Călinescu", 2001.

[2] Conform lui Alexandru Ciorănescu (*Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Editura Saeculum, 2001), cuvântul poreclă vine din slavul *poreklo* și înseamnă „supranume".

[3] Bunica mea, în vârstă de 84 de ani, născută în satul Răstoci, jud. Sălaj, a formulat un enunț de tipul „Care i-i porecla?", cerând o informație despre numele de familie al respectivului.

[4] În acest fel se poate argumenta rezistența până astăzi a utilizării *poreclei* cu înțelesul de „nume de familie".

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)

Flora. 2001. Tempera pe pânză

[5] Coordonator Marius Sala, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001, p. 442.

[6] Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira, 2005.

[7] *Nume de persoane*, București, Editura Științifică, 1965, cap. *Porecle*, p. 70-72.

[8] V. studiul prof. Mihai Cojocaru, *Porecle de bărbați politici în epoca renașterii naționale*, în *Guvernul Fifirica*, 25 I-2005, de Silvia Craus, pe http://www.ieseanul.ro/articol/ziar/iasi/guvernul-fifirica/4543/

[9] Poreclele și „istoricul" lor au fost luate de pe http://www.123urban.ro

[10] *Istoria critică*, Bucuresci, 1874, p. 87, apud Ion-Aureliu Candrea, 2001, p. 166.

[11] Fără nici cea mai mică aluzie la personajul politic tocmai invocat – față de care manifestăm, de altfel, o simpatie moderată – citățm, pentru savoarea lor, cuvintele lui Ion-Aureliu Candrea, referitoare la motivația conferirii poreclelor care vizează prostia omenească: „Grozav i-e urât românului omul prost. După dânsul, prostia nu e ceva natural, nu e un defect provenit din dezvoltarea prea mică a creierului, ci un năravde care omul se poate lesne dezbăra, dacă vrea" (2001, p. 161).

[12] Pentru sufixele cel mai des întrebuințate la formarea poreclelor din (pre)nume, v. Ion Nuță, *Prenume devenite porecle și supranume*, în „Dacoromania", serie nouă, VII-VIII, 2002-2003, Cluj-Napoca, p. 183-185.

[13] V. Ivan Evseev, *Dicționar de magie, demonologie și mitologie românească*, Timișoara, Editura Amarcord, 1997, p. 123.

BDD-A20629 © 2008 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:01:15 UTC)